

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 07298

KIND UN RIND

Kalmen Lis

*The original of this title comes from the permanent collection of the
YIVO Institute for Jewish Research, New York, NY*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

קאלמוען לייס

קיינאד און קיינאד

Printed in Poland

— KALMEN LIS —

— Kind un Rind —

Wydawnictwo „Szwalbn“

— Warszawa — 1936 —

הילע געציילונט — מעגול ריף

Druk. Brzeziński, W—wa

זאשקען, דאווניקן
אין אייריקן —
א מאטאנע.

פאר ברעקעלעך קליינע און גרויסע

קליינע און גרויסע

פאר ברעקעלעך קליינע און גרויסע,
פאר אלע, פאר קינד און פאר קייט.
וואָס בין איך אין ליד מער דען אויסן
ווי טיילן מיט זון זיך און פרייד ?
מעט זאָגן, די זון איז אַ פרעמדע;
פאר איינציקע שיינט זי די זון,
און קינדער אָן קליידלעך, אָן העמדלעך—
וואָס ווייסן די קינדער דערפון ?
מעט זאָגן, די פרייד איז אַ בלאַסע
ביי קינדער פון אַרעמעלייט,
צווישן די קעלער-ווענט נאַסע—
בעמעסט, אַ וואָס פאר אַ פרייד ?
מעט זאָגן און מעט דאָך גערעכט זיין:
אויך טיליד קלינגט דאָך בעסער אין פעלד,
ווי לאַנג טאַקע וועט אַזוי שלעכט זיין,
די שיינע און ליכטיקע וועלט ?
ווי לאַנג-נאָך זי וועלן באַוויינען
די אַרעמע קינדער אין נויט ?
אָוואַדע שוין צייט, עס זאָל שיינען,
פאר אלע דער זונאוויפגאַנג רויט
פאר אלע די זונאונטערגאַנגען,
פון ליכטיקן הימל דער בלוי,

און נישט בלויז פאר איינעם די זאנגען,
און פאר א צענדליק די שטריו.

אזוי וועט דאך זיין, נאך דערוויילע,
ביז סיברעכט אן דער בלויער קאיאר,
דארף מען אייך, קינדער, דערציילן
פון בונטער און לויטערער וואך.

דערציילן פון ווינט און פון ראָסע,
דערציילן פון רעגן און שניי;
עס זאל טון א פינקל די קאָסע,
און זאל זיך צעשמעקן דאָס היי.

א דריי טון דעם גאלדנעם טעלער
אין קליינער פאררויכערטער שויב,
און זאל אויך אמאל פאר א קעלער
צעוואַרקן פון פרייד זיך א טויב.

אין יעשען צעגרינען א פּרילינג
צעוואַקסן מיט גראַז און מיט בליט,
אין ווינטערדיקער סוטערניע
צעבליען מיט מאַיקן צווייט.

און אַנפילן דומפיקע הויפן
מיט רייאך פון וואַלד און פון פעלד,
מיט הינטעלעך, קעלבעלעך, אויפעס,
מיט וואָס נאָר פאַראַן אויף די וועלט.

און זאָלן-זשע קינדער געדענקען
אין מיר זייער האַרציקן פּריינט —
דאָס ביכעלע טו איך זיי שענקען
א שטראַל אין דעם פינצטערן היינט...

מאַרגנרויט

אויף אַ פאַרקאַן, אויפן-אַן
שטייט אַ קאַלאַקוּצקער האָן —
קו קו רי קו ראָ!

ס'איז די נאַכט — אַ שוואַרצע קראָ,
אוועקגעפּלויגן, שוין נישטאַ —
קו קו רי קו ראָ!

ס'ברענט ביים האָן דער רויטער קאַם,
ווי ביים זונאוּפגאַנג דער פּלאַם,
קו קו רי קו ראָ!

שטייט ער שטאַלץ זיך אויפן פּלויט
און באַזינגט דעם מאַרגנרויט —
קו קו רי קו ראָ!

א טאנץ און א לאך ...

א קאץ האָט פיר פיסעלעך,

א קאץ האָט פיר פיסעלעך,

א הינדעלע צוויי,

א הינדעלע צוויי.

א קאץ כאפט קליינע מייזעלעך,

א קאץ כאפט קליינע מייזעלעך, -

א הינדעלע לייגט אן איי,

א הינדעלע לייגט אן איי.

מיאן, מיאן, מאכט דאָס קעצעלע,

מיאן, מיאן, מאכט דאָס קעצעלע,

דאָס הינדעלע — קודאך ! -

דאָס הינדל — קוד... קודאך !

אין שול, קליינע קינדערלעך,

אין שול שיינע קינדערלעך,

א טאנץ און א לאך,

א טאנץ און א לאך.

דאָס קעצעלע

קיצל, קאצל, קעצל
דעקט מילעך פון א טעצל,
ציק און צאק און צעק,
דרייט לייכט מיטן עק.
— אויסגעלעקט דאָס טעצעלע —
נאָך א פאָדעם קלעצעלע
יאָגט עס זיך געשווינד,
מאַכט זיך פלוצים בלינד,
פאַרטייעט זיך שאַ שטיל!
און אַטאָ — צאַפ! געצילט,
געפאַנגען ליגט דאָס קלעצעלע
און נעגל שאַרף ביים קעצעלע,
זי לאָזט עס נישט אַרויס —
א שפּיל אין קאַץ און מויו...
9

מיזעלע, מיזעלע...

— מיזעלע, מיזעלע,
ווייז מיר דיין היזעלע,
מיזעלע מויז
ווייז מיר דיין הויז!

— יינגעלע, קלינגעלע
כ'זאג דיר נישט אויס.
כ'האָב מוירע, פאַר קעצעלע
גיסטו מיר אויס.

איצעלע, צינטעלע אוו וועלוועלע

איצעלע דאָס פּיצעלע

האַט זייער ליב זיין קעצעלע,
ווייל ס'האַט פיר קליינע לאַפקעלעך,
צען שפיציק שאַרפע דראַפקעלעך,
ווייל ס'האַט אַ קורצינק געזעלע
ווייל ס'יאָגט זיך נאָך אַ מייזעלע.

צינטעלע דאָס פינטעלע

האַט זייער ליב איר הינטעלע,
ווייל ס'האַט גאָר שאַרפע ציינדעלעך,
ווייל ס'גריזשעט אָפּ די ביינדעלעך,
ווייל ס'האַט צוויי קלוגע אייגעלעך,
ווייל ס'יאָגט זיך נאָך די פייגעלעך.

וועלוועלע, דאָס שוועלבעלע,

האַט גאָר, גאָר ליב זיין קעלבעלע,
ווייל ס'איז באַדעקט מיט לאַטקעלעך,
מיט ווייס-שוואַרץ גלאַטע שמאַטקעלעך,
ווייל ס'האַט פיר דינע פיסעלעך,
ווייל ס'מעקט צו צופיסעלעך. —

ראַבטשיק

ראַבטשיק, ראַביק, ראַבקעלע.
איינס, צוויי, דריי, פיר לאַפקעלעך
ברוין און סאַמעט שוואַרץ.
אויערן צוויי שמאַטקעלעך
שוואַרץ-ווייס גלאַטע לאַטקעלעך,
אייגלעך—גרינע אַרבעכלעך
קוקן שפיציק שאַרף. -

ראַבטשיק, ראַביק, ראַביקל
אַ לוסטיקער, אַ זשוואַויקל
שוין איינמאל דיר אַ האַווקעלע,
אַ הינטעלע אַ כוואַט!
נעם איך נאָר אַ טעפעלע
שטופט ער שוין זיין קעפעלע,
מיט ראָזן צונג אַ טשאַווקעלע,
אַ גאַנצער פאַני-בראַט!

ראַבטשיק, ראַביק, ראַבקעלע
געשענקט האָט מיר מיין באַבע אים
פון דאָרף מיר אַ מאַטאַנעלע
אַ טייערע געבראַכט.

א גאנצן טאָג מיר שפילן זיך,
ווי פרידערלעך מיר פילן זיך,
און גיי איך שלאָפן - ראַבטשיקל
באהיט מיך און באַוואַכט.

ראַבטשיק, ראַביק, ראַבקעלע —
א הינטל אן אַנטיק,
צו האָבן אזא הינטעלע —
איז גאָר אַ גרויסער גליק.

מיקע מיט איר פרייד

ליגט זיך מיקע ברייט צעשפרייט
פאר דער זון
און זי ווייסט נישט מיט איר פרייד
וואָס צו טון.

פינף יאָטן — הינטלעך זשוואַווע
יונג פאַרשייט,
אויף איר רוקן, צווישן פיסלעך
ביי דער זייט.

קריכן, שטופן זיך און פאלן
שטייען אויף,
פישטשען, מרוטשען, טוטשען, זויגן
אָן אַ סוף.

און זי מיקע, ליגט צופרידן
אין דער זון,
ס'איז איר הייס, זי שטופט אַרויס
אַ רויטן צונג.

זשמורעט אויגן, ווי אין דרימל,
כאַטש דער בליק
לאָזט נישט דורך פאַרבליי כאַלילע
ווען אַ פליג.

אַט דער צונג, ווי אויף קאַטאַוועס,
טוט אַ סמאַק,
און אַ ווונדער: שוין אַ פליגעלע
געפאַקט.

און דאָס קלייננוואַרג רייבט זיך, שטופט זיך,
שטרעקט די פיס
און באַלעקט זיך אין די פיטקלעך
פעטלעך זיס.

מײן פערד

וויל איך — איז מיין שטעקל
נישט קיין שטאָק — א פערד
רייט איך ווו א העק אויס
אויף דער גאָרער ערד.

איז מיין פערד א יאָגער,
האָט ער פלינקע פיס,
כאָטש ער איז גאָר מאָגער
האָט ער ליב דעם פיס.

קאַרמע איך מיין פערדל
וואָס איך עס אַליין,
טראָגט ער מיך, אוי הערט איר,
בלייבט קיינמאָל נישט שטיין.

זאָגט מיר מאמע „נאר דו,
ווו האָט מען געהערט
צווי זיך איינצושפארן
אויף א שטאָק א פערד!“

וויל איך מאמען זאָגן,
וואָס איך טראַכט און קלער
און איך נעם מיך טראָגן
פלינקער אויף מיין פערד.

א פעהיימעלע

א פעהיימעלע, א קליינענקע
קיין יאָר איז נאָכנישט אלט,
שוין צופט עס זיך א גרעזעלי
אין גרינעם פעלד אין וואַלד.

ווי פערל שיינען ציינדעלעך,
ווי מילעך ווייס די האָר;
א פעהיימעלע, א קליינענקע
אינגאנצן ניטט קיין יאָר...

אַט הויבט עס אויף דאָס קעפעלי
און טרייבט אַראָפּ א פליג,
וואָס זיצט זיך אויפן אייגעלע
און פירט מיט דעם א קריג.

אַט שטרעקט עס אויס דאָס העלזעל
און רייבט זיך אָן א פויס,
אַט טוט עס פלוצים זיך א „מע“!
אזוי ווי פון א טרוים.

אואדע פלוצים זיך פאַרקלערט
פון יענער גרויסער „מאָ“!
וואָס האָט די ווייסע פעל געלעקט
און איצט שווי מער נישטאָ.

ציגיינער

הערשל -- בערשטל

קום אהער,

איך -- ציגיינער

דו -- א בער!

איך האב טאצן

דו -- א פעל,

לאַמיר מאַכן

א פאַרשטעל.

הערשל -- בערשטל --

בו, בו, בו!

קאַלמען -- זאַלמען --

טו, טו, טו!

הערשל -- בערשטל

האַפּ, האַפּ, האַפּ!

האַלט, ציגיינער,

הויך דעם קאַפּ!...

געטר אָפּן

הערשקע, הערשעק, הער !

קום צו מיר אהער !

טרעף, וואָס כ'וועל דיר ווייזן.

א שפּילעכע פון אייזן.

לאַנגע שפיצן האָט עס,
טויג זיך צו קאַפּאַטעס,
מענטעלעך און סעק,
לייבעלעך און זעק —
פון אלע צייגן-שטאָפּן,
און ס'קלינגט ביים לייגן שלאָפּן ?

הערשקע, הערשעק, הער, קלער נישט לאַנג :

א ש ע ר ...

א נה, טרעפט נאָר, ווער איך בין ???

כ'האָב א קעפל

און איך קלער נישט,

כ'האָב אן אויער

און איך הער נישט,

נאָר דערפאר א צינגל שאַרף,

צי מען דאַרף נישט, צי מען דאַרף.

כאָטש כ'פּיין שפּיציק, ווי א שפּין,

בין איך גוט... א וווּ א ריס —

אהין,

אהער,

א טאַנץ,

א גלאַנץ,

און עס איז דער ריס שוין גאַנץ...

יא, איך בין שוין אזא זאך,

ווּ א קאַפּטל, וווּ א לאַך,

ווּ א לאַטע — פּאַלד א דריי,

ווּ א לעכל — פּלינק א ניי.

ווי איר ווילט,

אזוי זיך קלערט,

נאָר אָן מיר

א וואָסער ווערט.

אטלאַט,

סאַמעט,

זייד,

סאַטין??!

א נ, טרעפט נאָר,

ווער

איך

בין???

ווער איז עס ?

שטייט א כאיע ווי א בארג,
מיט א

גרויסן, גראָבן קארק.

מיט א הויט, ווי גרויע גומע :
וועט איר טרעפן באלד, מיסטאָמע
ווער די גרויסע כאיע איז.

ווי

די

קלעצער, —

שווערע פיס ;

ס'דרייט א נאָז זיך, ווי א שלאַנג,
א „סטראַזשאַקע“ קישקע לאַנג.
— הענגען אויערן, ווי שמאַטעס, —
ווער-זשע

שטייט דאָרט אונטער

קראַטעס !

אַ זייגער

איינס צוויי, איינס צוויי,
כאַטש איך הענג מיר — גיי איך, גיי.

צוויי דריי, צוויי דריי
און איך זינג מיר צו דערביי:

טיק טאַק, טאַק-טיק!
אַט אַהין און אַט צוריק...

דריי פיר, דריי פיר,
אַן אַ צאַל און אַן אַ שיר.

פינף זעקס, פינף זעקס,
אַן אַ סאַף און אַן אַן עק.

טיק טאַק, טאַק-טיק
אַט אַהין און אַט צוריק...

זיבן אַכט, זיבן אַכט,
ווער לייגט שלאָפן דיך פיינאַכט?

אַכט ניין, אַכט ניין,
ווער-זשע וועקט אין שול אַריין?

טיק טאק, טאק טיק—
גיי געזונט און קום צוריק!

ניין צען, ניין צען —
לערן פלייסיק און מיט ברען!

עלף צוועלף, עלף צוועלף—
ס'איז דער טאג שוין אין דער העלפט.

אויף דער וואנט אויף מיר א בליק —
טיק טאק, טאק-טיק...

דאָס צויבער-ווינקעלע...

מאַמע יאָגט מיך פּונם ווינקל
צווישן שאַפּע, צווישן וואַנט,
מאַמע ווייס נישט, מאַמע זעט נישט
נישט מיין שטוב און, נישט מיין לאַנד.

אַטאַ שלאָפּט מיין קינד אין וויגל,
אַט איז דער טיש, אַט איז די באַנק,
אַטאַ וויש איך אויס דעם שפיגל,
וואָס אַנטקעגן. וואָס אין שאַנק.

ווייל איך, גיי איך מיר שפּאַצירן
נאָך דער אַרבעט פּווייע צייט...
גלוקסט מיר, לאָז איך זיך פּאַדפירן
ערגעץ, דאָרטן, ווייט, ווייט, ווייט...

שרייט די מאַמע, שלעפּט די מאַמע
מיך פּון ווינקעלע אַרויס,
מאַמע, מ - א - א - מע, האָב ראַכמאַנעס
אויף מיין קינד און אויף מיין הויז!..

וועווערקע, ברוין = פעלצעליג...

וועווערקע ברוין = פעלצעלע,

וועווערקעלע שיינס,

ווארף אראפ א ניסעלע,

א ניסעלע א קליינס!

ביסט דאך אזא גוטינקע,

חאסט דאך שארפע ציין,

צעקנאק-זשע מיר דאס ניסעלע.

דאס ניסעלע אליין! ...

— ביסט א קלוגער, יינגעלע,

רעדסט א גאלדנע שפראך,

אבער וואס דו בעטסט אצינד

איז שוין גאר אסאך:

א ניסעלע — דאס שענק איך דיר,

א יאדערדיקס, א שיינס,

נאָר דו —

דו זיי קיין פוילער נישט

צעקנאק עס זיך אליין! ...

העזעלע...

„העזעלע קאסאָקער“
וואָס ביסטו פאַרקלערט ?
אויף דיין באַק דער ווייכער
קייקלט זיך אַ טרער...

זאָג מיר, זאָג מיר, גרויער,
כ'האַב דיך אזוי האַלט,
זאָלסט נישט זיין פאַרטרויערט,
וואָס וואָלסטו געוואַלט ?

„ביסט אַ גוטער, כ'לעבן,
כ'פיל עס אין דיין בליק,
אַבער זומער-לעבן
קערסטו נישט צוריק!...“

(* 8 סייעליקער.

קעמעלע האַרבאַטער...

„קעמעלע האַרבאַטער,
לאַנגער האַלדז און פיס,
זאָג, זענען מידבאַריעס
וויסטענישן זיס?
זאַמד

און זון
און היצן,
זעלטן-ווען אַ גראָז,
נאָר אַ שטויב, וואָס קריכט דיר
היים
צעגליט

אין נאָז !..“

„ביזט דאָך גאָר אַ קענער,
כ'זע, דו וויסט אַסאַך
נאָר איין זאך, אַ קינד מיינס,
וויסט נאָר נישט איין זאך :

זאָל זיין זאַמד און היצן,
הימל — הייסער פליי,
אַבער ליב איז שטענדיק
ס'לעפן אויף דער פריי !..“

קאַרן שניט

ווי די בינטלעך פלאַקסן-בלאָנדע גאלדנע לאַקן
זען אויס די זאָנגען איינגעשטעלט אין שאַקן.

ליגן פעלדער — לעמער, וואָלן אָפגעשניטן
ס'האַט די שער, די קאַסע, אַ זאָנג נישט אויסגעמיטן.

שטעכן וואָרצלען דאַרע אין די הוילע פיאַטעס,
פעלדער אָפגעסערפטע ליגן — געלע לאַטעס —

אויף אַ קלייד אַ גרינער, מיילן לאַנגער, ברייטער
איבער וועלט דער גאַרער יאַסעמדיק צעשפרייטער.

אויף די לאַנקעס — סטויגן, אויף די פעלדער — שאַקן
אויפגעשטויסן ס'קאַרן אין די הויכע שטאַקן.

דאָ פון היי אַ כאַטע, דאַרט פון שטרוי אַ מויער,
און ריזאָיבן הימל הענגט — אַ דאָך, אַ בלויער.

יעסענצייט

זון — נישטאָ,
נישט אויפגעגאָן,
א נעפל שפרייט זיך
אויף דעם לאַן,
א נעפל שפרייט זיך
אויף דעם פעלד,
וון איז די זון ?
— האָט אָפּגעהעלט.
דער הימל-בלוי ?
— האָט אָפּגעבלאָנקט.
דאָס גראָז, דער טוי ?
— צערינען לאַנג.
דער גאָלדנער זומער ?
— ווייט, ווייט, ווייט...
וואָס איז אַצינדערט ?
יעסענצייט...

זומער אויסגעגאנגען...

זומער אויסגעגאנגען,

אָפּגעשניטן זאָנגען,

אָפּגעקאַסעט ס'גראַז,

זון זיך אויסגעלאָזט.

זון זיך אויסגעלאָשן,

שטראַלן אויסגעדראָשן,

פּוסט און הויל ווי שטרוי—

איז דער הימל גרוי.

— אָנגעהויפּנט כּמאַרעם,

בלויז וווּ צווישן שפּאַרעם

בלויט אַרויס און העלט, —

האַרבסט איז אויף דער וועלט.

האַרבסט — אַ קראַנקער פעטער,

הוסט אַרויף אויף בלעטער,

ווערן בלעטער מאַט,

געלבט זיך בלאַט נאָך בלאַט.

בלעטער פּרוינע, רויטע

פּאַלן קאַלטע, טויטע

אויף דער קילער ערד

טיף אין זיך פאַרקלערט...

זונען=פלעקן — שאַטן=שפּיל...

זונען=פלעקן,
שאַטן=שפּיל,
ווינטל וויגט
די צווייגלעך שטייל.
קוים אהין,
קוים אהער,
צו דעם הימל
צו דער ערד...
רוישט א קוסטל,
שאַרכט א גראָז.
פליט א בלעטל—
ווי און וואָס?!
פאלט א צווייגל—
ווען און ווי?!
אויף די סאַסנעס
גליווערט רו...
לופט איז קלאָר,
ווי דורכגעזיפט.
אויפן הימלס
בלאָער ליפ,

שווער דערבליקן
קוים, עטוואָס,
דאָכט זיך צווייפל,
דאָכט — פאַרדראָס.
ערד? .. — נו, מיילע
שוין געוויינט, —
ליגט זיך שטיל
און שטוינט,
און שטוינט. נ.

ס'איז דער האַרבסט געקומען

2

ס'איז דער האַרבסט געקומען
מיט רעגן און מיט ווינט,
ס'וועלן קען אלע בלומען
אין גערטנדל אצינד.

מיט די נאָסע צווייגן,
טיף אין זיך פאַרקלערט,
וויינט אויס סאָד די אויגן,
ס'איז דער האַרבסט באַשערט!...

ערגעץ אויף אַ לאַנקע
קלאַגט זיך שטיל אַ גראָז:
עלנט און פאַרבלאַנקעט
בין איך דאָ פאַרוואָס?

ס'רוען מיינע פרידער
לאַנג אין קלוניע שוין
און איך דאָ אַ מידער
בין שוין בלאָ און פרוין.

נאָר דער האַרבסט דער גרויער
אָן אַ שום פאַרוואָס,
טריפט מיט געלן טרויער
אויף בלאַט, אויף בלום, און גראָז.

האַרבעט - לידער

כ'האַב ליב אַזוי דעם האַרבעט,
און איר ווי קינדער, זאָגט ?
דאָס טייכל מורמלט האַרב
די ווערבע שטייט און קלאָגט.

די לאַנקע ליגט פאַרלאָזט,
אַן לעבן און אָן מוט,
נאָר מיר, איך ווייס נישט וואָס
איז עפעס אַזוי גוט ...

איך ווייס דאָך נישט ווי איר,
נאָר איך אין האַרבעט רויט,
דערנישטער און דערשפיר
דעם שמעק פון צייטיק ברויט.

דעם רייך פון פרישן אויבעסט
אין קעלער און אין קלייט,
און ס'איז מיר קינדער, גלויבט,
שווער טאַמעווען די פרייד!

כ'האַב ליב אַזוי דעם האַרבעט
כאָטש כ'ווייס נישט וואָס אַליין,
און איר ווי קינדער? ... כ'וואַרט,
נאָ, גיכער, יאָ, צי ניין?

שפעטער האַרבסט

ווי אַ קיזל-שטיין אַ מאַטער,
קוקט די אויבערפלאַך פון טייכל.
טוקן זיך אין מאַטן שפיגל
ווערבע-שטאַם און ווערבע-צווייגן.
און די פעלדער, ווי די טישן,
נאָך אַ סודע, נאָך אַ רייכער,
ליגן פוסטע, איינגעהילטע
אין אַ טיפן, פרוינעם שווייגן.

הענגט דער הימל אַ פאַרקלערטער,
הענגט דער הימל אַ פאַרטערטער
ווי אַן אויג אַ בלאַנקיט-בלוילעכס
מיט אַ בעלמע פייכט פאַרצויגן,
שפעטער האַרבסט — אַ מידער פויער
אויסגעהאַרוועט, אויסגעצערטער,
און דער זומער, ווי אַ כאַלעם
נישט געשטויגן, נישט געפלוּיגן...

קוקן שטייל די צווייגן אין מיין פענסטער...

קוקן שטייל די צווייגן אין מיין פענסטער,
ווי זיי וואָלטן בעטן זיך ביי מיר:
ס'איז די צייט אַריבער שוין די שענסטע
און עס קלאַפט דער ווינטער אין דער טיר...
ווייל, אָ, ווייל דיר, יינגעלע, צו שפילן
אין דיין וואַרעם שטיבעלע אלליין.
אַבער מיר אין האַרפסט-טעג טריבע, קילע
מזון עלנט פלייבן דאָ אלליין.

טרייסט איך זיי: נישט זאָרגט אייך, מיינע צווייגן.
ס'וועט דער האַרפסט, דער ווינטער אויך אַוועק,
און איר וועט נאָך גרין צום הימל שטייגן
און די פרייז וועט זיין נאָך אָן אַ ברעג...

— אָ, אַ דאַנק, אַ דאַנק דיר, גוטער יינגל,
פאַר דיין צאַרטן, קינדערשן געמיט,
ס'וועט דערפאַר וועסנע-צייט דיר זינגען
אין אונזער גרינס דער סאַלאָווי אַ ליד.

און אַ שאַטן וועלן מיר דיר שופרייטן
אין די זומער-טעג, ווי קויל צעגליט
פאַר דיין טרייסט, וואָס האָט אזוי דערפרייט אונז
און דערפרישט, ווי פּרילינג-צייט דער פליט...

ווער-זשע גייט עס דאָרטן, ווער?

ווער-זשע גייט עס דאָרטן, ווער?
גייט און סאָפעט אזוי שווער,
עפאָנט און שפאָנט אזוי אַ צייט
אָן איז אַלץ נאָך מיילן ווייט?
איז דאָס עפּשער פּרילינג-צייט?
ניין, דער פּרילינג איז נאָך ווייט,
און זיין טראָט איז פּעדער-גרינג,
און זיין אָטעם פּריש און יונג,
איז דאָס עפּשער זומער-האַלט?
ניין, דער זומער קלינגט מיט גאַלד,
פלייצט מיט זון און שטראַמט מיט שיין, —
ווער-זשע קען עס דאָרטן זיין?
איז דאָס עפּשער קופּער-האַרבסט,
רויט באַזוימט און געל באַפאַרבט?
ניין, דער האַרבסט — ער שמעקט מיט פּרויט,
פון דעם גייער טראַגט מיט נויט...
יא, איך ווייס שוין, ווער דאָס איז:
ס'איז דער פּראַסט, וואָס טויט און וויסט,
דרינגט אַריין דורך קלענסטן שפּאַלט,
אָטעמט שווער און סאָפעט קאַלט,
קריכט אַ גרויער אויף דעם דיל,
זי אַ קאַץ פאַרטייעט שטיל.

פרייט מיך נישט דער ווינטער, ניין...

פרייט מיך נישט דער ווינטער, ניין,
מיט זיין קומען, מיט זיין גיין,
מיט זיין אָנזאָג — ביזן פראָסט,
ווי אַ ווייסער, קאַלטער ראָסט
אויף דער טיר און אויף דעם שלאָס...
פרייט מיך נישט דער ווינטער, ניין,
ער פאַרקאוועט שויבן=גלאָז
מיט אַ ווילד געדיכטן וואַלד.
און אין שטוב איז קעלער=קאַלט,
און אין גאס אַרויסצוגיין
איז קיין שידך נישטאָ, אָ, ניין,
און אַ מאַנטל... ווער און וואָס?
אַז דער טאַטע — אַרבעטסלאָז,
און די מאַמע... איין געוויין...
פרייט מיך נישט דער ווינטער, ניין!

פרייט נישט מוישעלען דער ווינטער

פרייט נישט מוישעלען דער ווינטער,
נישט די שיינע, ווייסע וועלט,
אז אין גרויער שטוב אצינדערט
פאלעפאטעוועט די קעלט.
לייגט זיך אויס אויף וואנט, אויף קאלטער
גרוי פאמאכטיקט און פאהארט,
ווי א לעכעלע, א שפאלט נאָר
פאלד איז קעלט א גאסט שוין דאָרט.
און ארויסצוגיין אין דרויסן?!
ס'וואָלט געווען אוואַדע וויל
זיך א גליטש טון, ווי א גרויסער,
זיך א וואָרף טון מיט א קויל,
האָט נישט מוישעלע קיין אויפערשט:
פיס אין שמאטקעס, אלט און שוואַרץ,
קוקט ער, בליקט ער דורך די שויבן
מיט אזא פארקלעמטן האַרץ.
און ער פענקט נאָר נאָכן זומער,
וואָס אוועק ווי אומגעריכט,
אז ער מוז אין שטוב איצט זיצן
אָן א מאַנטל און אָן שיד...

ווער שפאנט עס...

ווער שפאנט עס ארום אינפ-וואלד אינם פעלד
מיט וואטענע קליידער און סאָפעט מיט קעלט,
דערגייט צו א דערפל, קומט-אָן אין א שטאָט
און הענגט זיך מיט זילבער אויף דאך און אויף דראָט?..

ווער קעניגט אין מילך-ווייסן צוקערנעם לאַנד
און שפרייזט-איבער וועגן מיט פענזל אין האַנט,
מאָלט פרעכטיקע בלומען אויף איטלעכער שויב
און זעט אויס אינגאַנצן — א פּוּך-ווייסע טויב ?

ווער איז ער, דער גלעזער, וואָס גלעזט דורכאַנאַנד
די ברונימער, קרענעצעס, טייכן אין לאַנד,
גלעט אויס און שלייפט אויס דאָס אייז, ווי קרישטאָל
און לאָזט זיך אוועק איבער באַרג, איבער טאָל ?

ווער איז עס ?

קומט צוגיין דאָס פּרעסטעלע
אין אַ ווייסן וועסטעלע.
צייט זיך אויס אויף ד'ערד
און פאַרפּרוּוירן ווערט.
אויף די שוויבן וואַקסט און פליט
און דער טייך ליגט איינגעשמידט,
גאַרטן, סאַד-אסוויר
שטייען פאַרמאַסקירט.
צווייגן — ווייסע פליגעלעך
שווייגן שטיל — נישט וויגן זיך,
הענגען ווי פאַרשטעלעט,
איינגעהילט אין קעלט.
אויף די דעבלעך ציכעלעך
און לעם טיר — באַם שוועל
ליגט אַ ווייסע פעל.
ניין, ס'איז נישט אַ פעל נאָר בלוין
אויסגעצויגן פרייט אין גרויס
ליגט זיך — טרעפט-זשע ווער ? —
אַ ווייכער, ווייסער בער !..

ווער און ווען?

כ'שפרייז מיט ווייכע, ווייסע טריט,
גיי און פאל און ווער נישט מיד;
כאָטש אָן פליגל, כ'פלי העט, העט,
כאָטש אָן קישנאָ. כ'בעט און בעט
פוכקע קלאָר דאָס פעלד, די גאָס.
קומט אַ שטראַל — איז ווער איך נאָס,
נישט געבליבן, ניט געווען
טרעפט-זשע, קינדער, ווער און ווען?!

א גוטן מאָרגן, קינדערלעך

באפרייט זיך האָט דאָס טייכעלע
פון גראָבן בלאָען אייז,
שוואַרצקעפעלע, וויספייכעלע
געבראַכט אַ גוטע ניס:

דאָס ליבע ערשטע שוועלבעלע
געקומען פון דער ווייט:
אַ גוטן מאָרגן, קינדערלעך,
מיר האָבן כרילינגציט!

בלויער טויער, מאך זיך אויף!

בלויער
טויער,
מאך זיך
אויף,
נעם
דעם
ווינטער
העט ארויף.
לעז
דעם
פרילינג
אונדז אראפ,
מיט
די
שטראלן
אויפן קאפ!
קלערט נישט טויער, —
שוין געטון!
שוין ארויסגעלאזט
די זון.
שיקט די זון,
די שטראלן גלייך
און עס פלאצט
דאס אייז אין טייך.
און דער שניי
צעגייט אויף גיך,
און די קינדער
פרייען זיך ...

ז ר ן

זון, זון
גאַלדענע זון ;
מוטער - נאַקעט
אויסגעטון ;
אויף דעם הימל
קלאָר אַרויס,
אויס, אויס,
ווינטער אויס ! ...

גאַלד, גאַלד,
סנאַפעס שיין,
דורך דער שויב
אין שטוב אַריין ;

פלעקן געלע,
פלעקן ליכט,
פּוץ, אין אויגן
אומגעריכט !

שיין, שיין
זונענשיין,
ס'מוז שוין פּרילינג:
פּרילינג זיין ...

א בריוועלע

כ'האָב א בריוול היינט באַקומען,
אוי, א בריוול, כזאָג אייך, אוי!
ס'האָט א שמעק געטון מיט פלומען
און מיט פרישן, קלאָרן טוי.

דאָס פאָפיר נישט אָפצולויפן:
פלוישיק-גלאַט און סאַמעט-ווייך,
און די ווערטער ווי די טויפן,
וואַרקען ליבלעך פון דער הייך.

הערט דאָס בריוועלע, א וונדער!
פלאַפלט עפעס מאָדנע רייד:
וועלדער, פעלדער, טייך און לאַנקע,
פול מיט קינדערישער פרייד.

וואָס, איר שמייכלט?— נו, שוין זיכער,
פרילינג, זאָגט איר, און איר לאַכט
בין איך מוידע, יא, נו זיכער,
ס'האָט א שטראַל דעם בריוו געבראַכט.

איז דער ווינטער שוין אוועק

איז דער ווינטער שוין אוועק,
קומט אָן פּרילינג פּונם וועג,
קומט און גייט און שיקט פּאַרויס
אזא פּריוועלע א פּלויס:

„ליבע קינדערלעך. פון ווייט
קלייב איך זיך שוין לאַנג, א צייט,
כ'ווייס — איר האָט זיך ברוין און פּלוי
אין די קעלערס, אין דער נויט,
אויסגעפּרירט זיך אין דער קעלט, —
וועל איך ברענגען אייך א וועלט
מיט א הימל פּלוי צעהעלט,
מיט אן ערד — א גרינע קלייד
ברייט פּאַרפלייצט מיט זון און פּרייד.“

לייענען קינדערלעך דעם גריס,
טיאַכקעט ס'הערצל אין דער גרוסט,
רייסט זיך, פּלאַטערט, אָטאָ באַלד
וועט א פּלי עס טון צום וואַלד,
ווי א פּייגעלע באַפּרייט
נאָך א לאַנגער ווינטערצייט...

ערעוו פרילינג

ערעוו פרילינג, שניי מיט פלעקן,
וועלדער שאַקלען אָפּ דעם פּראָסט,
ס'קלאַפט שוין אָן אין שטיין דער שטעקן —
ס'האַט די קעלט שוין נאַכגעלאָזט!

ס'איז שוין דאָ דאָס ערשטע שוועלב,ל,
און דער בושל קלאַקעט שוין,
אויפן הויף טאַנצט=אום אַ קעלב,ל,
סאַמעט=ווייך און פלושיק ברוין.

און אַ לאַשיקל אין סטיינע
בריקעט אום אויף שלאַנקע פיס:
— ס'איז די וועלט אינגאַנצן מיינע,
איך אליין בין קיינעמס נישט.

פראַלט אויף לאַדנס

פראַלט אויף לאַדנס, עפנט פענסטער,
נעמט די ראמען גלייך ארויס,
אַ גוט יאָנטעוו, ליבע קינדער,
ס'איז דער קאַלטער ווינטער אויס!

ס'פליט דער פּרילינג, ס'שוועבט דער פּרילינג
אין דער לייכטער בלויער לופט,
און דאָס גערטעלע נעמט הויכן
שוין מיט ריינעם, פרישן דופט.

שטעלט ארויס אין גאס וואַזאַנעס
אונטער ערשטן זונענשיין,
זאָל אַ יאָנטעוו, ליבע קינדער,
אין די הערצלעך ביי אייך זיין.

קינדער, קינדער, נו געשווינדער,
נעמט די גראַפאייזנס אין האַנט,
לאַמיר שפּאַנען, בראַווע מענער,
אין דעם גאַרטן, אונזער לאַנד.

בייטן, בייטן, לאַמיר גרייטן
פאַר דעם האַרצעדיקן גאַסט

און א לידל לאַמיר זינגען
טאַקע, ווי פאַר פּרילינג פּאַסט:

~~1.2~~
פּרילינג, פּרילינג, ליבער פּרילינג,
ווי דער הימל ביסטו בלוי,
ראָז, ווי פּונד פּונד קינדער-בעקלער,
פּריש, ווי פּערלדיקער טוי.

דאָס ווּוּנדערלעכע קינד...

מיט אַ קעפל בלאַנד צעקרויזטן,
אין אַ העמדעלע אַ בלוים, —
איז דאָס קינד אזוי געבוירן,
אַט אזוי אַ זעט עס אויס.

טוט דאָס קינד זיך אַ צעשמייכל, —
טײַעט אָפּ דער פּראַסט, צעגייט,
און ס'צעגיסן זיך די טייכן
אין דער לענג און אין דער ברייט.

ס'טוט אַ שמאַרע מיטן נעזל —
פיקט זיך אויף אַ קנאַספל גרין,
ריסט פון ד'רערד זיך דורך אַ גרעזל,
כאַפט זיך אויף פון שלאָף אַ בין.

לאָזט דאָס קינד אויף לאַנד זיך שפּאַנען,
בליט די ערד אונטער די טריט
גרינער פּלוש — זיך שפּרייטן לאַנען,
מילעך-ווייס אין סאַד דער צווייט.

וואַקסט דאָס קינד פֿון ווייל צו וויילע,
וואַקסט דאָס קינד פֿון שאַ צו שאַ,
ווערט דאָס קעפל בלאַנד, ווי זון-שיין,
ווערט דאָס העמד, ווי הימל בלאַ.

מיט אַ קעפל בלאַנד צעקרויזטן,
אין אַ העמדעלע אַ בלויס,
איז דאָס קינד אזוי געבוירן,
אַט אזוי אַ זעט עס אויס...

א שוועלבעלע

איבערן פענסטער,

אונטערן דאך,

א שוועלבעלע האָט זיך
א נעסטל געמאַכט :

א פעדער, א שטרויעל,

א צווייגל א דאָרס,

מיט ליים די שפּאַרונעס
פאַרקלעפט און פאַרשפּאַרט.

זיצט שוין די שוועלבעכע

ברייט אויס אַן איי,

זיצט זי א וואָך אזוי,

זיצט זי א צוויי.

אויף דריטער... א פישטשע,

א צוויטשער פון גליק —

ס'האָט זיך א שוועלבעלע

ווייך אויסגעפיקט.

פאַררייסט עס דאָס קעפעלע,

עפנט דאָס מויל:

מאַמעל, מאַמע

ווי שיין און ווי וויל!

פיטש פאטש...

פיטש פאטש, פיטש פאטש
געלער שנאָבל, ברוינער לאַטש
גא, גא, גא, גא,
גא, גא, גא!
קוים דערלעפט זיך טון א פאך
אוצוציען זיך די גלידער —
גא, גא, גא,
שוין פריילינג ווידער.

אויבן... וואָס זאָל אויבן זיין?
בלאָער טייך, נעם טאנץ אריין,
מיטן שנאָבל טוק, טוק, טוק,
מיט די פיסלעך פוק, פוק, פוק,
מאכט א ווארע, מאכט א וועג!
ס'שווימט א קאטשקעלע אוועק.
פיטש פאטש, פיטש, פאטש,
געלער שנאָבל, ברוינער לאַטש...

האַב איך מיר אַ גערטנדל

האַב איך מיר אַ גערטנדל,
אַ גערטעלע געמאַכט,
צוויי שיינע, קליינע בייטעלעך,
צוויי בייטעלעך אַ פראַכט.
ווי קעסטעלעך פירעקיקע,
ווי ווייכער סאַמעט, גלאַט,
האַב איך מיר דאָרט רעטעבלעך
און ציבעלקעס, סאַלאַט.
בין איך מיר אַ גערטענער,
גאָר טאַקע אָן אַ שפּאַס,
אַ רידל און אַ מאַטיקע,
אַ זייערל, אַ פאַס —
אַ קעסעלע אַ בלעכענס
מיט אַ רערעלע אַ מויל,
טאַקע ווי מיט טשוועקעלעך,
אן אָנגעפראַפטע זויל.
אַט נאָר וואָס האָט זיך אויפגעכאַפט
פון דרימעלע די זון —
איך אייל זיך אין מיין גערטעלע,
ס'איז דאָ שוין וואָס צו טון:

דו עמערל — אין ברונימל!
 דו זייערל — צו מיר!
 ווארט נאָר, ווארט מיין רידעלע,
 כ'האָב אַרבעט אויך פאַר דיר
 דאָס עמערל שוין אָנגעשעפט,
 דאָס זייערל שוין פול,
 שפרייז איך פון איין גרינסעלע
 צום צווייטן מיט געדולד.
 א שפריצל נאָך א שפריצעלע
 דאָס גערטנדל באַפייכט, —
 האָב איך עפעס אָפגעטון,
 ווערט מיר טאַקע לייכט.
 קלאָגט זיך אָבער רידעלע:
 און וואָס בין איך אַזוינס!?
 זעסט, דאָרט האָט פון בייטעלע
 זיך אָפגעשיט א ברוינס,
 א זשמענקע ערד — א שטיפערקע,
 נו, ברודערקע, פאַרגלעט,
 פאַלג איך אים מיין רידעלע,
 פאַרנעם איך זיין געבעט;
 פאַרגלעט א זייט ביים בייטעלע.
 די ארבעט אָפגעטון —
 שפאַן איך מיר אין שול אַריין —
 מיט שטראַלנדיקער זון,

ווייסט דער לערער, דאכט זיך מיר
עס ווייסן קליין און גרויס,
אז ס'זועט פון מיר א פויער שוין
א לייטישער ארויס.

א פוראק

א פוראק איז רויט, ווי א פוראק,
דער וואַרצל איז לענגלעך און האַריק,
רונדיק דאָס פייכל זיינס איז,
אין טאם איז ער צוקערלעך זיס.

א מייער

א מייער
אויף איין פיסעלע —
א גייער,
וואָלט אויסגעגאָנגען דיר
די גאַנצע ערד,
איז דאָס גליק
דעם מייער נישט באַשערט.
פאַרקערט...
ער וויל גאָר זיין
אזוי אַ ווי ער איז,
אבי דער טאָם זאָל בלייבן
אייביק זיס,
און דער קאָליר —
א ראָזלעך-געלבע פרייד.
א מייער
אויף איין פיסעלע:
א גייער —
וויל זיך גאַרנישט שיידן
מיט דער בייט.

אן אוגערקע

אן אוגערקע אין גארטן,
א גאנצע מעיכעסעס —
פון אלע גרינסן סארטן
א יעדערער דאָס ווייס עס.

האָט מוירע פאר אַ בלעזל,
ציטערט פאר אַ פרעסטל —
אן אוגערקע נערוועז איז
געכאַליעט און געפעשטשעט.

קוים וואַקסט די זון אָן רונדער,
דער זומער טאָג ווערט העלער,
ציטערט זי באַזונדערס
פאר שווינדזיכטיקער געלקייט.

ציטערט זי און פלאַטערט,
לעכצט אַ טראָפן רעגן,
בעט זיך ביים סאַלאַט-בלאַט
אַ שויץ פאר אירעטוועגן.

דער סאַלאַט-בלאַט הערט אויס
שאַטנט איר און מונטערט,
קומט צו גיין דער גערטנער
קלייבט זיי ביידע אונטער.

אויף אַ בײַט

אויף אַ בײַט
אַ רעטאָך
פאַרנעמט זיך אַ שעטאַך
ראַכוועסדיק און ברייט—
און כאַטש אין גאַרטן רעטאָך
איז ווייט נישט קיין „איך בעט אייך“,
דער איקער שעפעאיקער —
וואַקסט ער אויף צעלאַכעס
אין איידעלער מישפּאַכע
פון טאָג צו טאָג אַלץ דיקער.

א ציבעלע

א ציבעלע —

האָט איר קיין פאַריבל נישט

האָט איינגערעדט זיך,

אז זי וועט

צעשמעקן זיך,

ווי אַ פּוקעט

פון שענסטע בלומען

אויף דער סעדל-קלומבע:

„וואָס זיינען קעגן מיר, א שטייגער,

נאַסטורציעס און זשאַסמינען??

כּדאַרף נאָר אויסטון זיך די קליידער מיינע דינע

וואָס הילן איין מיין לייב דאָס בלייכע

און ס'וועלן זיך צעטראָגן רייכעס

איידל זיס און פיין —

ווי קען דען אַנדערש זיין??!

און איידער ציבעלע געענדיקט האָט די רייד —

עס האָט אַ האַנט זי פון דער בייט

אַרױסגעצויגן,

און סײל אויס בויגן

אין קיך מיט איר אַוועק.

און דאָרטן... דאָרט האָט זיך די ציבעלע אַזוי צעשמעקט,
אז ס'האָבן טרערן זיך געריסן פון די אויגן,
געשטשיפעט האָט אין נאָז, נישט אויסצוהאַלטן,
ביז ס'האָט די זעלבע האַנט — אַ גאַזלען אַזאַ קאַלטער.
געפאַלמעסט איר אויף דרייען און אויף פירן,
אַריינגעשליידערט אין אַ טאַפּ געקעכץ
און מיט אַ ניס, — אַ קוים, קוים שטילן קרעכץ
מיט שטערצל שונעל דאָס טעפל צוגעדעקט,
אז ס'זאָל כאַלילע אויף פאַטעלניע דער קאַטלעט
נישט כאַלעשן פון ציבלדיקן שמעק...:

די זונענרויז

אויף א לאנגן שטענגל
הענגט זיך
א געלער וונדער,
ווי א קאפ א רונדער,
ברייט און גרויס
א זונענרויז.

קוקט זי אויף די פייטן
קארטאפּל, ארבעסשויטן,
ציבעלעס און באַב,
פונאויבן ביז אראַפּ:
„ווער קען זיך צו מיר גלייכן?
נאָר איך אליין טו גרייכן
פון אלע גרינסן העכער,
צו זון — דעם גאַלדנעם בעכעו
צום הימל — פלױען טעלער, —
פון אלע גרינסן העלער,
שטאַלץ, און שלאַנק, און גרויס,
איך, געלע זונענרויז!...“

— „קוק נאָר, ווי זי רימט זיך,
נעמט איר איבערקרומען

צופוסנס א קארטאָפּל.

— נו יאָ, מיר זיינען שאָפּל
נאָר דו ביסט שיינ און פיינ,
דו טרינקסט דעם פלויען וויין,
און זופסט די גאָלדנע יויך
און פאַשעסט זיך אַ בויך,
נאָר וויסט נישט איין זאך פלויז
ביסט קיי און שפיי און אויס...

אין באהעלטעטשקעס

צו דעם קאַרנשוועסטערל
קומט צו דאָס פאַרגעסניטל,
טוט אַ שמייכל בלוי
און אַ זאָג אזוי:
„נעם דיין בלויענק מענטעלע
אויף דיין צאַרטינק הענטעלע,
לאַמיר לויפן גלייך
צו מיין מאמעס טייך.
דאָרטן שטייט אַ שיפעלע
לאַמיר טון אַ שטיפעלע
לאַמיר טון אַ פאָר
אַט אזוי און גאָר!...“

קונט צוגיין דאָס לאַנדישל,
לייגט פאָר עפעס אַנדערש גאָר:
— טאַקע, טאַקע באַלד
לויפן מיר אין וואַלד.
דאָרטן זיינען ביימער דאָ
ווייסן זיי נישט פון דיין בלאָ, פון דיר,
שוועסטער קאַרנבלום,
פאַלג-זשע מיך, אין וועלדל קום!

וואָס=זשע טוט מען, מיינע פריינט?
וועמען זאָל איך פאָלגן-היינט?
דו ביסט ווייס, און דו ביסט בלוי
ביידע גלייך מיר ליב אזוי!

פלוצלינג — דוזין!.. דאָס גלעקעלע
מיט דעם לילא בעקעלע
— ווייסט איר, קינדער, וואָס?
קומט אין גרינעם גראָז,
דאָרטן וועט מען שפילן זיך
טאָקע ווי מיר ווילן זיך —
קלערט מען גאָרנישט לאַנג:
אך, סאַראַ געדאַנק!

שפילט מען אלע אינם גראָז
טרעפט=זשע גאָר אליין אין וואָס?
וואָס, איר ווייסט נישט?.. גאָרנישט שײן—
אין באַהעלטעטשקעס אליין!
דאָס בלויענקע פאַרגעסניטל
פאַרקריכט אין גרין געדיכט,
דאָס בלויע קאָרנשוועסטערל
גייט אַרום און זוכט,
און דאָס ליליאַ-גלעקעלע
אַנטלויפט אונטער אַ קושעקעלע
טוט אַ קלונג דוין, דוין:
טרעפט=זשע ווער איך בין?

אין טויבנשלאק באגינען

אין טויבנשלאק איז שטיל —
ווען-ווען עס צאפלט אויף אן-אלטע טויב.
אן ערשטער בלאָ-באגינענדיקער שטראל
האָט נאָר וואָס, טאָקע ערשט, אַדורכגעזיפט זיך
דורך אַ שפּאַרקעלע אַ שמאַלס —
און פּאַלט
מיט בלויע זילבער-פּאַסמעלעך אויף דרימלענדיקן דרויב.

שטילע דאָ און דאָרט —
טייבעלעך פון יעדן סאָרט:
געלהעלזעלעך, רויטגארטעלעך, גאַלדגריויקע,
פּאַטשטאַווע,
און טאָקע טולסקע טויבן... גאָר די עמעסע ראַסאַווע.
ווער ס'ליגט זיך אויף אַ פֿייכעלע,
ווער ס'שטייט זיך אויף אַ פּיסעלע,
נאָר האָט קוים זון פון מיזרעך זייט צעפלאַקערט זיך
אַ פּיסעלע
און דינע בלויע ראַנדן, ווי מיט פּורפור אויסגעפּלעקט
איז טויבנשלאַק שוין האַלב ווי אויפגעוועקט.
ווער ס'פּאַכעט מיט אַ פּליגעלע,
ווער ס'פּיקט זיך מיט אַ שנעבעלע,

ווער ס'וואשט דאס דינע פיסקעלע אין וואסער פון

א קריגעלע,

און ווער גאר איז די ערשטע שוין אויף דעכעלע אפילו

און ווארקעט אין פרימאָרגן אויס אַ לויפגעזאַנג אַ שטילס.

איך און די זון

קוים איך מאך די אויגן אויף —
אויף מיין בעט די זון ארויף,
אין די אויגן גלייך אריין
זונענשטראלן, זונענשיין..

טאנץ איך פון מיין בעט אראָפּ,
ס'הענגט זיך זון איבער מיין קאָפּ;
וואָש איך מיר דאָס פּאָנעם איין,
אין דער שיסל זונענשיין.

גיי איך אויף דער גאס אַרויס,
זון, זי גייט מיר שוין פאַרויס.
נעמט מיך וואַרעם ביי דער האַנט,
און מיט מיר צוזאַמען שפּאַנט.

לויף איך באַדן זיך אין טייך, —
האַנט ביי האַנט מיט מיר צוגלייך,
נאַקעט, הויל — זיך אויסגעטון,
טאַנצט אַריין אין טייך די זון.

שטיפט מען ביידע און מע שוויצט,
איך אַ פּלעסקע — זי אַ פּליץ,

זי — א מיגע, איך — א פישטש,
איך א נורעק — זי א בלישטש...

אָט אזוי א גאנצן טאָג —
מיט דער זון אַרומגעיאָגט,
מיט דער זון אַרומגעשטיפט,
איינס אין אַנדערן פאַרליבט.

ביז עס רוקט זיך אָן פאַרנאכט
איך און זון נישט מער געלאַכט,
ביידע מיד און שטיל אזוי
זעגען זיך אין אָונט=בלוי.

זון פאַרגייט אין פיאָלעט, —
איך אַהיים צו זיך אין בעט,
ביז דער שלאָף מאַכט אויגן צו,
מײַך און זון... אונז ביידן רוב.

זום, זום, זום, זום!

ליכטיק, לויטער דער ארום.
אויף דעם הימלס בלויען קלייד
הענגט די זון — א געלע קווייט,
ברייט צעוואקסן, ווי א רויז,
אינם גארטן רונד און גרויס.

דין און לויטער איז די לופט,
שמעקט מיט זיסן ליפע-דופט,
רייצט מיט מיענטע און פאלין.
זום, זום, זום! א ברוינע בין
פלאטערט, פליט פון בלום צו בלום
זום, זום, זום, און זום, זום, זום! —

דאָ אַ סמאָקע, דאָרט אַ צי,
אַרבעט, שוועסטער, פלאטער, פלי!
דאָרט אַ שמעק און דאָ אַ נאָג —
ס'שטייט נישט טאמעזדיקער טאָג.

פלאטערל

פליטער פלאטערל געפלאטערט
פון באגינען ביז פארנאכט
און פון פלאטערן פארמאטערט
איז געבליבן, ווי פארשמאכט
אויף א ווייסן אסטערע-בלעטל
וואס אין גארטן הענגט פארטראכט.
פליטער פלאטערל פארמאטערט
איינגעשלאפן אין פארנאכט.

זונפארגאנג

איז דער טאָג ביים זונפארגאנג,
שטילט זיך איין אין פעלד ס'געזאנג,
ששא! און ס'דאכט זיך, ערגעץ האָט
צעוויקלט ווער אַ בלאָען סאָד;
כליעפטשעט ס'טייכעלע ביים ברעג:
ס'איז דער טאָג נישטאָ, אוועק,
ערגעץ ראָז פארשוומען ווייט
אויף אַ שיפעלע פון זייה.

פ א ר נ א כ ט

אָפּגעפּראָוועט אַלע קינצן
האַט אין טייכעלע די זון,
ווערט דאָס טייכעלע גערונצלט
עפעס ווי אין זיך פּאַרטון.

שטילער, שטילער שטראַמט דאָס וואַסער,
שטומער, שטומער, בלייבט דער ברעג,
ערגעץ וווּ פאַרגייט אַ בלאַסער
טאָג אויף טונקלען-בלאָען וועג.

אויף דעם פעלד מיט גאַלד באַגאַסן,
אַטאָ פּריער, דאַכט זיך. וואָס?
נעמט צעוויקלען זיך אַ ראָסע,
ווי אַ נעפל אויף דעם גראָן.

ערגעץ כאַעלשט אויס אַ דודע
צאַפּלט אויס אַ האָרן „טרו“,
לעצטער שטראַל זיך אויסגעפּאַדן
ווערט פאַרפּאַלן ערגעץ וווּ.

פלעמלט טייכעלע אַ וויילע
און לעשט אויס זיך מאַט און גרזי.

ביזקל הויך, אויף ווייטע מייילן
נעמט זיך לויטערן דער בלוי.

און א סערפ פון ריינעם זילבער
גרייט צום שניט — ווי א כאלעף בלאנק.
רוקט ארויס זיך אויף דעם הימל —
אזא ליכטיקער געשאנק.

און עס גייט אים נאך א וואַגן
גרייט צו לאדעווען דעם סנאָפּ,
רעדער, דישר — זיבן שטערן. —
נאָר א פערדל און — גאלאָפּ!

רוט שוין ס'ברויט אין שייער...

נו, האָט מען אין שייער
שוין דעם שניט געפראכט,
ליגט ער אָנגעהויפנט
ביז אונטערן דאך.

ווי עס ווערט געבוירן
טאָג אין נייעם רייץ —
וועט מען מלויצען קאָרן,
וועט מען מלויצען ווייץ.

מאָרגן, נאָך אַ מאָרגן
וועט מען דרעשן ס'ברויט.
וואָס=זשע ז'דאָ צו זאָרגן,
אַז דער האַרבסט קומט רויט!?

גייט דער האַרבסט... נו גייט ער!
שמעקט דאָך פון דער ווייט
אַזאַ מילדע, ברייטע
בראָנז=און קופער צייט.

בלעטלעך מעש אין צווייגן,
קופער אויף דעם ראַנד,

און א געלער שווייגן
אויף דעם שטילן לאנד.

וועט מען, קינדער, שטוינען
אזוי פרייט און לאנג,
פיו צום לעצטן, פרוינעם
אויסגעדערעשטן זאנג...

א י נ ה א ל ט

זיט

זיט

פרייט נישט מוישעלען דער
 40 ווינטער
 41 ווער שפאנט עס...
 42 ווער איז עס?
 43 ווער און ווען?
 44 א גוטן מאָרגן, קינדערלעך
 45 בלויז טויער, מאך זיך אויף!
 46 זון
 47 א ברוועלע
 48 איז דער ווינטער שוין אוועק
 49 ערעו פרוילינג
 50 פראלט אויף לאַדנס
 52 דאָס ווונדערלעכע קינד...
 54 א שוועלעלע
 55 פיש פאטש...
 57 האָב איך מיר א גערטנרל
 58 א בוראק
 59 א מייער
 60 אן אונערקע
 61 אויף א בייט
 62 א ציבעלע
 64 די זונענרויז
 66 אין באַהעלטעטשקעס
 68 אין טויבנשלאַק באַנינען
 70 איך און די זון
 72 זום, זום, זום, זום!
 73 פלאַטערל
 74 זונטאָרגאָנג
 75 פאַרנאַכט
 77 רום שוין ס'ברויט אין שויער... 77

פאר ברעקעלעך קליינע
 3 און ברויסע
 7 מאָרגנרויט
 8 א טאַנץ און א לאַך...
 9 דאָס קעצעלע
 10 מיזעלע, מיזעלע...
 11 איצעלע, צינטעלע, וועלדלע
 12 ראַבטשיק
 14 מיקע מיט איר פרוי
 16 מיין פערד
 17 א בעהיימעלע
 18 ציניינער
 19 געטראָמן
 20 אנו, טרעט נאָר, ווער איך בין
 22 ווער איז עס?
 23 א זיינער
 25 דאָס צויבער-ווינקעלע...
 26 וועווערקע, ברוין-פעלצעלע...
 27 העזעלע...
 28 קעמעלע האַרבאַטער...
 29 קאַרן-שניט
 30 יעסענצייט
 31 זומער אויסגעגאַנגען...
 32 זונען סלעקן—שאַטן שפיל...
 34 ס'איז דער האַרבסט געקומען
 35 האַרבסט-לידער
 36 שפעטער האַרבסט
 37 קוקן שטיץ די צווייגן אין
 37 מיין פענסטער...
 38 ווער-זשע גייט עס דאָרטן ווער?
 פרייט מיך נישט דער ווינ-
 39 טער, ניין... 39

